

комари. Но ржката на трудолюбивия българинъ, дошълъ отъ равнинитѣ на Тракия, отново ѝ даде животъ. Отъ година на година неджгавата земя изравни снага, усмихна се и се изтегна, като първеския подъ слънцето. Предъ тази картина въ мене се събудиха спомени за ония мълчаливи другари на земята, които лѣгаха и ставаха съ нейната сждба.

Наближихъ схлупенитѣ и трѣстикови кжщурки на бѣжанско село. Бавно крачехъ и, струваше ми се, че вървя по бащина земя, насочвамъ се къмъ родната кжща. Селцето дрѣмѣше като дрипа срѣдъ широкитѣ и празни дворове. Слънцето направо грѣеше сламеннитѣ покриви, безъ да си прави трудъ да прониква презъ клонетѣ на дърветата, както това ставаше въ изоставенена Тракия. На край село, до трънацитѣ лежеха нѣколко кучета. Минахъ по друга пжтека, та не ме залаяха. Щомъ навлѣзохъ въ селото, и подирихъ да видя селяни. Въ близката градина мжжъ и жена копаеха. Предъ мене изъ невидѣлица изкочи дете и ме заследи съ любопитство. Усмихнахъ му се, а то изплези езикъ и натърти:

— Ей, ти, кжде така ходишъ изъ нашето село?

Азъ се поспрѣхъ, протегнахъ му ржка и му отговорихъ:

— Тебе търся!

То изблещи очи, изгледа ме съ недовѣрие и си отиде. Продължихъ пжтя си. На среща ми се зададе стара жена. Веднага я познахъ.

— Добъръ день, бабо Гиро!

— Далъ ти Богъ добро, синко! Не мога да те позная, чедо! Да не си и ти отъ нашето село?

Казахъ ѝ, кой съмъ. Старата жена се приближи до мене, хвана ме за ржката и заплака.